

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

10 maart 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de pedagogische inspectie en de taalinspectie in het Franstalig onderwijs in de Vlaamse faciliteitengemeenten

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de problemen met de opleiding kinesitherapie

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de problemen in verband met de opleiding kinesitherapie

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Dinsdag 10 maart 1998

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

- *De interpellatie wordt gehouden om 14.42 uur.*

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de pedagogische inspectie en de taalinspectie in het Franstalig onderwijs in de Vlaamse faciliteitengemeenten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de pedagogische inspectie en de taalinspectie in het Franstalig onderwijs in de Vlaamse faciliteitengemeenten.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze interpellatie is ingegeven door twee vaststellingen. Enerzijds stellen we vast dat er de omzendbrieven zijn van de ministers Peeters en Martens inzake de interpretatie van de faciliteiten, anderzijds is er de vaststelling dat het Franstalig onderwijs in de faciliteitengemeenten niet werd vermeld in het debat dat erop volgde. Het onderwijs is nochtans een van de krachtige hefboomen waarmee de verfransing, vooral rond Brussel, in de hand wordt gewerkt op kosten van de Vlaamse Gemeenschap. De blijvende aanwezigheid van die Franstalige scholen is nochtans in tegenspraak met de geest van de faciliteitenregeling. Het was immers de bedoeling om de Franstaligen na de taalgrensregeling van 1962-1963 de tijd en de mogelijkheid te geven om zich aan te passen aan het feit dat ze in gemeenten van het Nederlandse taalgebied woonden.

Vorig jaar bedroegen de middelen voor het Franstalig onderwijs in de faciliteitengemeenten, alleen al voor werkings- en weddetoelagen, 231 miljoen frank. We pleitten ervoor om dit geld niet langer in het Franstalig onderwijs te stoppen. Onze argumentatie daarbij was dat we niet katholieker moeten zijn dan de paus. De Franse Gemeenschap heeft immers steeds geweigerd om het Nederlandstalig onderwijs in Komen een kans te geven. Tot op heden wilde de regering daar niet op ingaan. Ik neem aan dat uw houding niet is gewijzigd. Als dit het geval is, dan kunt u dat meteen zeggen, zodat ik mijn interpellatie niet meer moet houden. Ik neem aan dat dit niet het geval is.

Ik vraag om, tenminste in het Franstalig onderwijs in de faciliteitengemeenten, de faciliteiten restrictief te interpreteren. Ik verwijs naar mijn vraag uit het Bulletin van Vragen en Antwoorden van september 1996. Mijnheer de minister, u bevestigde toen dat artikel 7, paragraaf 3b van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van talen in bestuurszaken bepaalt dat het kleuteronderwijs en het lager onderwijs in het Frans mag worden verstrekt indien deze taal de moedertaal of de gebruikelijke taal van het kind is. De bijkomende voorwaarde was dat het gezinshoofd verblijft in een van de faciliteitengemeenten.

U voegde daaraan toe dat kinderen van buitenlanders, van wie de moedertaal of de gebruikelijke taal niet het Frans is, niet mogen worden toegelaten tot de Franstalige scholen in de faciliteitengemeenten. Immers, in het Nederlands taalgebied – artikel 4 van de wet van 30 juli 1963 – en in de zes Brusselse randgemeenten – artikel 7, paragraaf 3 van de wet van 2 augustus 1963 – is de onderwijstaal het Nederlands.

Mijnheer de minister, enige tijd geleden bezorgde u mij de gegevens over het aantal kinderen van buitenlandse nationaliteit die les volgen in het Franstalig kleuter- en lager onderwijs in de Vlaamse faci-

Van Nieuwenhuysen

liteitengemeenten. De aantallen zijn niet onaanzienlijk. In sommige gemeenten blijft het aantal buitenlandse leerlingen vrij bescheiden : 24 op 192 leerlingen in Drogenbos, 11 op 236 in Linkebeek en 39 op 182 in Wemmel. In andere faciliteitengemeenten brengt hun aanwezigheid een forse versterking van de Franstalige scholen met zich mee. In Kraainem zijn er 81 buitenlandse leerlingen op een totaal van 339 leerlingen, in Wezembeek-Oppem zijn er dat 123 op 824 en in Sint-Genesius-Rode zijn er dat 115 op 654. Het buitenbeentje buiten Brussel is Ronse, waar 222 van de 448 leerlingen buitenlanders zijn.

Op mijn vraag over de moedertaal of de gebruikelijke taal van de kinderen, antwoordt u dat het departement Onderwijs geen talentelling organiseert en derhalve niet beschikt over deze gegevens. Dit is jammer. Ik kan me moeilijk inbeelden dat voor al die 615 buitenlandse kinderen het Frans de moedertaal of de gebruikelijke taal is. Ik vrees dan ook dat de taalwet wordt omzeild. Bent u zich hiervan bewust ? Wat zult u daaraan doen ?

Ik hoop dat u de zaak niet voor u uitschuift en wacht tot het afronden van de administratieve procedure voor het organiseren van de wervingsreserve van taalinspecteurs. Deze zaak sleept al bijna twee jaar aan. De laatste Nederlandse taalinspecteur ging op 1 augustus 1996 op rust. Op dit ogenblik kunnen al

bijna twee jaar lang geen taalverklaringen worden gecontroleerd, voor zover ze al worden afgelegd.

Ik weet ook niet of de twee koninklijke besluiten, respectievelijk het besluit houdende de werking van de taalinspectie inzake onderwijs en dat van 20 maart 1997 tot regeling van de taalinspecteurs, ervoor zullen zorgen dat de taalinspectie binnen afzienbare tijd weer zal werken en haar opdracht op een degelijke wijze zal kunnen uitvoeren. Als er al een taalinspecteur komt, wie zal hem dan opdrachten kunnen geven ? U of federaal minister Ylief ? Zo u het bent, zult u dan de taalinspecteurs de opdracht geven om grondig na te gaan of de buitenlandse kinderen in de Franstalige faciliteitenscholen daar effectief op hun plaats zitten ?

In de Franstalige faciliteitenscholen brengt men de kinderen zagezegd een doorgedreven kennis van het Nederlands bij om de integratie van kinderen van Franstaligen in Vlaanderen te vereenvoudigen. U meldt dat het Vast Wervingssecretariaat vier nieuwe sessies van taalexamens voor het niveau 2+

zal organiseren. Die zijn vooral gericht tot de directeurs van de Franstalige scholen in de randgemeenten, die zich op dit examen kunnen aanbieden. Dit is een basisvereiste om de contacten tussen de schooldirecties en de Vlaamse administraties vlot te laten verlopen, met respect voor de taalwetgeving. Wat zal er gebeuren met de directeurs die niet zouden slagen voor dit examen ? Worden zij vervangen door mensen die wel zijn geslaagd ? Mijn hoofdbekommernis is de kennis van het Nederlands bij de kinderen die in het Franstalig faciliteitsonderwijs les volgen. Het is een publiek geheim dat die kennis in veel gevallen bedroevend is, met alle gevolgen van dien voor de integratie van deze kinderen in de Vlaamse Gemeenschap. We kunnen dit zelf niet nagaan.

Mijnheer de minister, het is niet de eerste keer dat u hierover wordt geïnterpelleerd. Ik vind het ongrijpelijk dat er nog steeds geen uitvoering werd gegeven aan de motie die we op 23 mei 1996 met een grote meerderheid hebben goedgekeurd. Het Vlaams Parlement drukte hiermee de wens uit dat de Vlaamse regering zo snel mogelijk zelf de pedagogische inspectie van de Franstalige scholen in Vlaanderen zou uitoefenen. Gisteren heeft de minister-president in de marge van zijn persconferentie bevestigd dat er inderdaad redenen zijn om deze inspectie te veranderen. Vandaag wordt de opdracht die het Vlaams Parlement u en de regering heeft gegeven, nog steeds niet uitgevoerd. De inspectie wordt nog steeds door de Franse Gemeenschap verricht. Zij neemt het niet zo nauw met de kennis van het Nederlands van deze kinderen, omdat dit niet past in haar strategie om het Brussels Gewest uit te breiden en een corridor naar Wallonië te creëren.

Sedert de goedkeuring van die bewuste motie in 1996 heb ik verschillende keren schriftelijke vragen gesteld over de stand van zaken. Steeds opnieuw krijg ik hetzelfde antwoord. De eerste keer ging het om een antwoord op een vraag van begin januari 1997. U deelde me toen mee 'dat momenteel de formele gesprekken over deze problematiek door de leden van het kabinet en het departement Onderwijs worden voorbereid.' In een antwoord op een vraag van 13 maart 1997 stelde u : 'Aangezien de voorbereidende gesprekken nog niet in een eindfase zijn, is er nog geen einddatum vastgelegd.'

In een derde antwoord, daterend van begin 1998, schrijft u : 'De gesprekken omtrent bovenvermeld onderwerp zijn nog niet in een formeel stadium aangevat. Er werd nog geen datum voor het formele gesprek vastgelegd.' Drie keer heb ik dus een gelijkaardig antwoord gekregen. De zaak lijkt hele-

Van Nieuwenhuysen

maal vast te zitten. Op 19 november 1996 hebt u nochtans zelf verklaard dat u de Franse Gemeenschap had laten weten dat u een eigen pedagogische inspectie voor het Franstalig onderwijs in de Vlaamse Gemeenschap zou installeren.

Mijn vraag ligt dan ook voor de hand : waarom is dat nog altijd niet gebeurd ? Ik vermoed dat een en het ander het gevolg is van de Franstalige onwil terzake. Wordt het niet de hoogste tijd om daaruit de gepaste conclusies te trekken ? Ofwel laten de Franstaligen de inspectie van de Vlaamse Gemeenschap toe ; ofwel krijgen ze geen geld meer. Zo eenvoudig is dat. Ik zie echt niet in waarom we terzake meer scrupules dan de Franstaligen zouden moeten hebben.

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer de voorzitter, zoals de heer Van Nieuwenhuysen heeft gezegd, stelt de wet over de faciliteitengemeenten dat het kleuter- en lager onderwijs mag worden verstrekt in het Frans, als aan twee voorwaarden is voldaan. Dat kan, als die taal de moedertaal of de gebruikelijke taal van het kind is, en als het gezinshoofd verblijft in een van de gemeenten in kwestie. De gemeente die het verzoek krijgt van minimum zestien gezinshoofden die in de gemeente woonachtig zijn, is verplicht om dat onderwijs te organiseren. Dat is wettelijk voorgeschreven.

De controle daarop gebeurt door de taalinspectie. De Raad van State heeft daarbij voor problemen gezorgd. De taalinspectie was in uitvoering van de staatshervorming aan Vlaanderen overgedragen. Ik heb me daarnaar ook gedragen. Ik betaalde op dat ogenblik overigens de taalinspecteurs. Een van hen is toen naar de Raad van State getogen. In zijn grote wijsheid heeft die raad toen beslist dat alle taalinspecteurs federale ambtenaren zijn. Derhalve zijn die inspecteurs terug naar het federale niveau overgeheveld.

Op dat ogenblik was ik met een probleem geconfronteerd. Maar de Raad van State beslist zoals gezegd in alle wijsheid en in alle onafhankelijkheid. We hebben ons bij zijn beslissingen neer te leggen. Vele inspecteurs hadden reeds een behoorlijke leeftijd. Een voor een zijn ze met pensioen gegaan. Het is dan ook de federale overheid die er nieuwe moet aanwerven. Dat laatste is een verhaal van hopeloos veel brieven geworden. Uiteindelijk

is er dan toch resultaat geboekt. Want de procedure tot werving van taalinspecteurs is opgestart.

Op 6 november 1997 heeft federaal minister Ylief me officieel de uitvaardiging van het koninklijk besluit van 14 maart 1997 aangekondigd. Dat had ik ondertussen ook al in het Staatsblad kunnen lezen. In dat KB wordt de werking van de taalinspectie inzake onderwijs geregeld. Ook van belang is het KB van 20 maart 1997 tot regeling van de taalinspecteurs. Deze institutionele maatregelen werden me dus zeven maanden na hun uitvaardiging keurig medegedeeld. De wervingsprocedure is inmiddels opgestart.

Het klopt dat de taalinspectie, waarvan ik vroeger vond dat ze onder mij ressorteerde, en waarvan ik vond dat ik ze ook moest betalen, is belast met de doorlopende controle op de toepassing van de wet betreffende de taalregeling in het onderwijs en het taalstelsel van de leerlingen. Alle taalverklaringen moeten trouwens worden geïnspecteerd door twee inspecteurs van verschillende taalrol.

Ik weet niet of de Franstalige inspecties uitvoeren. Ik ben zelfs bereid om enige goodwill op te brengen, en te stellen dat dit wellicht op een keurige wijze gebeurt, maar dat is alleszins niet volgens de wettelijke voorschriften. Wat de Franstalige inspecteur ook moge schrijven : er is een dubbele visering nodig. Die dubbele visering kan vandaag niet gebeuren. De inschrijving bepaalt ook het taalstelsel van buitenlandse kinderen, en wordt op dezelfde wijze gecontroleerd.

Eenmaal die inspecteurs zijn aangeworven, kunnen we opnieuw proberen. Ik blijf betreuren dat de Raad van State gemeend heeft te moeten stellen dat het om federale ambtenaren gaat. Er zouden zich geen problemen hebben voorgedaan als dat ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap waren. Dat statuut zou mijns inziens ook logisch zijn, want deze inspecteurs moeten voor mij werken. Ze moeten hun verslagen aan mij overmaken, en niet aan federaal minister Ylief.

Het onderwijs van het Nederlands in de Franstalige scholen – het onderricht van de tweede taal – is verplicht in de zes gemeenten : er moeten vier uren Nederlands per week worden gegeven in de tweede graad, en acht uren per week in de derde graad. Er zijn besprekingen bezig waarbij men namens mij voorstelt om dat regime om te vormen tot twee uren per week in de eerste graad, vier uren per week in de tweede graad, en zes uren per week in de derde graad. Daarover is echter nog geen akkoord bereikt.

Van den Bossche

Hoe zit het met de talenkennis van het personeel ? Ik ben de inrichtende macht van de betrokken scholen niet, en daarom kan ik hoogstens de personeelsleden uitnodigen om zichzelf te ontslaan. Meer kan ik niet doen, want de bevoegdheid tot afdanken berust bij het bestuur van de betrokken scholen. U stelt terecht dat ik bevoegd ben om te oordelen of de weddetoelagen voor de betrokken personeelsleden kunnen worden uitgekeerd. Anders gesteld : ik ben bevoegd om na te gaan of aan de subsidiëringsvoorwaarden is voldaan. Dat is mijn enige bevoegdheid.

Als een personeelslid niet voldoet aan de vereisten inzake taalwetgeving, dan is duidelijk niet aan de subsidiëringsvoorwaarden voldaan. De benoeming van de Franstalige directeurs van de faciliteitengemeenten is onaantastbaar geworden, omdat de termijn die is voorbehouden om de benoeming niet-tegenstelbaar te verklaren ten opzichte van de overheid reeds lang is verstreken. Maar ongeacht of de betrokken personeelsleden deelnemen of niet, en ongeacht of ze al dan niet slagen als ze deelnemen, blijft de subsidiëring van hun wedde verworven.

Wat betreft de wedde van de tijdelijk aangestelden in het ambt van directeur in een Franstalige school van de faciliteitengemeenten, wordt de wedde van directeur niet gesubsidieerd als niet is voldaan aan de taalwetgeving. De betrokkenen die zich in regel willen stellen om moeilijkheden bij de samenstelling van het pensioendossier te vermijden, alsook de toekomstige directeurs, moeten bij het VWS een taalexamen niveau 2+ afleggen. Iemand van mijn administratie houdt de belanghebbenden nauwgezet op de hoogte en stuurt de inschrijvingen naar het VWS. Ieder semester wordt er een examenzitijd georganiseerd voor personen die een bewijs van taalkennis wensen te bekomen. Op dit ogenblik zijn bijna alle directeurs voor dat examen ingeschreven.

Het laatste punt betreft de pedagogische inspectie. Minister-president Van den Brande is in dat verband op schitterende wijze als mijn woordvoerder opgetreden. Hij heeft daarmee mijn gewone woordvoerder echt wel oneerlijke concurrentie aangedaan. Volgens de vigerende akkoorden die vroeger zijn afgesloten kwam de inspectie aan de Franstaligen toe. Ik heb hen duidelijk meegedeeld dat ik deze regeling niet wens te handhaven. Dat zou ook niet meer kunnen, na de goedkeuring van de eindtermen door het Vlaams Parlement.

We hebben geprobeerd om gesprekken op gang te brengen. Dat heeft te maken met mijn vredelievende aard. Sommigen twijfelen daar – ten onrechte – aan. Die gesprekken zijn op het informele niveau wel gelukt, maar de formele gesprekken geraken maar niet uit de startblokken. In die omstandigheden heb ik wel degelijk beleefd meegedeeld dat, wat mij betreft, eind maart de termijn verstrijkt waarbinnen ik formele gesprekken wens van start te zien gaan. Als de betrokkenen niet op die uitnodiging ingaan, zit er niets anders op dan op een minder vriendelijke manier mee te delen dat wat vroeger bestond, niet meer geldt. Onze inspectie zal dan gewoon, volgens de grondwettelijke logica, haar werk doen.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, ik heb hier weinig aan toe te voegen. Ik ben tevreden dat u eindelijk hebt beslist om, indien er eind maart geen schot in de zaak komt, de koe bij de horens te vatten en de Vlaamse pedagogische inspectie naar die scholen te sturen. Ik hoop dat ze hun werk grondig zullen doen.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Mijnheer de voorzitter, ook in het verleden hebben we met de minister over de logica van de inspectieregeling van gedachten gewisseld en zijn beloften terzake aanhoord.

We zijn relatief blij met het antwoord. Blij omdat het er is, maar relatief omdat het zo laat komt. Ik hoop dat men dit antwoord niet zal opvatten als een oorlogsverklaring van de Vlamingen, zeker als men de vredelievendheid van minister Van den Bossche en van de hele Vlaamse Gemeenschap in acht neemt. De vraag is of de interpretatie niet opnieuw van hetzelfde allooi zal zijn. Iets wat wij als een normale wettelijke beschikking en uitvoering beschouwen, zou men als een inmenging kunnen zien. Wij betalen echter dit onderwijs. In de loop der jaren zijn zoveel zaken verkeerd gegroeid, dat de Vlaamse regering hoogdringend opnieuw de puntjes op de i moet zetten. We steunen haar daarin voluit.

Ik zou graag van de minister een antwoord krijgen in verband met de problemen met Wezembeek-Oppem en Kraainem. Ik zal hem die vraag ook schriftelijk stellen. Bestaat de mogelijkheid om de faciliteitengemeenten en de Nederlandstalige scholen in deze gemeenten te begeleiden om extra les-

Maes

tijden voor scholen in het basisonderwijs in de rand en taalgrensgemeenten te bekomen ?

Men heeft deze gemeenten in het verleden een negatief antwoord gegeven. Mijnheer de minister, kunt u me de redenen hiervoor geven ? Het is merkwaardig dat men schrijft dat ICO zich niet mag beperken tot enkel een etnische invulling. Ik zou graag meer uitleg krijgen over deze rare omschrijving. Kunnen de faciliteitengemeenten en de Nederlandstalige scholen, die het moeilijk hebben, worden begeleid in hun administratieve zoektocht naar deze speciale lestijden ?

Minister Luc Van den Bossche : Ik herinner me dat men ze heeft geweigerd, maar ik ken de reden niet meer.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de problemen met de opleiding kinesitherapie

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de problemen in verband met de opleiding kinesitherapie

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Matthijs tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de problemen met de opleiding kinesitherapie en van de heer Sannen tot minister Van den Bossche, over de problemen in verband met de opleiding kinesitherapie.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de wet-Diegenant verplicht de gemeenschappen hun kinesitherapieonderwijs te reorganiseren zodat het tegemoetkomt aan de verplichting tot een opleidingsduur van vier jaar. Er zijn diverse voorstellen gedaan om dit zoveel mogelijk in een nieuwe structuur van het kinesitherapieonderwijs om te zetten,

met respect voor de specifieke taken van hogescholen en universiteiten. Indien de regelgeving niet vóór 1 september 1998 wordt aangepast, worden de hogeschoolopleidingen de facto waardeloos en zouden ze verdwijnen. Dit is totaal onaanvaardbaar. Het is dan ook belangrijk een zorgvuldig overlegde regeling te treffen.

Het voorstel van de Vlaamse regering om een vier jaar durende opleiding kinesitherapie te organiseren aan drie hogescholen en aan de Leuvense universiteit, werd door de Raad van State afgewezen. Het Federaal Parlement besliste toen de uitvoering van artikels van de wet-Diegenant die betrekking hebben op de studieduur, met één jaar te verdagen.

Begin maart is er nog steeds geen perspectief voor het volgend academiejaar. Opnieuw dreigen we in een situatie te verzeilen waarbij elke duidelijkheid voor de kandidaat-student ontbreekt. Bovendien gaat de problematiek niet enkel over de kinesitherapie : er zijn ook gevolgen voor alle hogeschoolopleidingen en, op korte termijn, voor het hele studiegebied van de gezondheidszorg. Het is dus van het grootste belang om zo snel mogelijk klaarheid te krijgen in dit dossier. Desnoods moet men de federale overheid vragen om het uitstel met nog een jaar te verlengen. Men moet dan een grondige discussie voeren met alle betrokken partijen, zodat men tijdig een goede decretale regeling kan voorbereiden.

Onlangs vernamen we dat er plannen bestaan om alles bij het oude te laten. Men zou de opleiding kinesitherapie zowel in de hogescholen als in de universiteiten kunnen blijven volgen. Het beroep zou echter worden ontdubbeld. Dit zou leiden tot twee beroepstitels, namelijk kinesitherapeut voor de universitair gediplomeerden en kinesist voor de hogeschoolstudenten. Het zou gaan om twee verschillende beroepen met een verschillend statuut en een verschillend beroeps- en dus ook opleidingsprofiel.

Beantwoordt dit wel aan de ontwikkelingen in de ziekenhuizen en op het terrein ? De beroepswereld heeft zich altijd verzet tegen een tweesporenkinesitherapie. Als twee opleidingsniveaus leiden tot één beroep wordt onduidelijkheid gecreëerd op professioneel, sociaal en pecuniair gebied.

Een belangrijk probleem dat nauw samenhangt met de hervorming van het kineonderwijs, is vanzelfsprekend het probleem van de plethora en de contingentering door de federale regering van het aantal gediplomeerden dat toegang zal krijgen tot het beroep. De planningscommissie die over dit

Matthijs

contingent een advies zal uitbrengen aan de federale minister van Volksgezondheid, neemt – als ik goed ben ingelicht – eind maart een definitief standpunt in. Dan zal duidelijk worden op hoeveel afgestudeerden men zich in Vlaanderen zal moeten richten.

Vanzelfsprekend zal dit cijfer gevolgen hebben voor het aantal instellingen dat de opleiding zal kunnen aanbieden. De strengheid van het contingenteringcijfer zal ook bepalen of we kunnen volstaan met een toelatingsproef, dan wel of we moeten overgaan tot een vergelijkend examen met een numerus fixus. Indien het scenario van een ontubeling van het beroep werkelijkheid wordt, verwacht ik van de federale planningscommissie een uitspraak over de verdeling van het contingent over de beide beroepen.

Welke plannen heeft de Vlaamse regering in verband met de kineopleiding? Zijn er plannen voor de invoering van een toelatingsproef of een numerus fixus in september 1999, in het kader van de contingentering door de federale regering van het aantal gediplomeerden dat toegang zal krijgen tot het beroep? Denkt de regering eraan om er bij federaal minister Colla alsnog op aan te dringen om de wet-Diegenant met nog één jaar uit te stellen of enige andere wijziging in de wetgeving te bekomen?

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, meestal wordt er geïnterpelleerd op basis van handelingen of uitspraken van de minister. Over het kinedossier bewaart hij echter het stilzwijgen.

Ik vind het erg dat hogescholen en universiteiten op dit moment de laatstejaarscholieren informeren over de studiemogelijkheden en dat ze geen zinnig antwoord kunnen geven over de toekomst van de opleiding. Dit is een totaal onverantwoorde situatie voor de hogescholen. Ze moeten alles in de voorwaardelijke wijs stellen.

Ik hoop dat via deze interpellatie de minister enige duidelijkheid schept zodat de studenten, hogescholen en universiteiten weten waar ze aan toe zijn.

Ongeveer een jaar geleden kregen we het gedrocht van een ontwerp van decreet, dat door alle partners negatief werd ervaren en dat door de Raad van State is verworpen. Mijnheer de minister, u

hebt toen aan de noodrem getrokken en minister Colla heeft de inwerkingtreding van de wet-Diegenant met een jaar uitgesteld. We zijn nu een jaar verder en er is geen enkel uitzicht op een nieuw decreet of op een oplossing voor het kinedecreet. Nochtans is in de onderwijswereld heel wat positief denkwerk verricht. Ik verwijs bijvoorbeeld naar de interessante voorstellen die door de Vlaamse Hogeschoolraad werden gedaan. Daar moet volgens mij in de toekomst verder over worden gedebatteerd. Vanuit Gent kwam het voorstel over de gemeenschappelijk inrichtende macht. Dat voorstel hebt u in december aan de rectoren voorgelegd, maar ook daarrond is het nu windstil.

Minister Luc Van den Bossche : De rectoren zijn daar, na wat zij rijp beraad noemen, uit principe niet mee akkoord gegaan.

De heer Ludo Sannen : De idee van een gemeenschappelijke inrichtende macht vind ik nochtans niet slecht. Voor de ingenieursopleiding en economie van het lange type kan dit een dynamiek tot stand brengen die de dualiteit in het hoger onderwijs kan opheffen. Voor het dossier van de kine is dit misschien niet dadelijk van toepassing.

Het laatste bericht luidt dat zowel de kineopleiding van drie jaar in de hogescholen en die van vier jaar aan de universiteiten behouden blijven. De ene opleiding mondt uit in het beroep kinesist en de andere in kinesitherapeut. Dit lijkt me volledig heilloos. Dat is de geit en de kool sparen. Men wil geen visie naar voren schuiven en de consequenties ervan dragen. Een samenhangend onderwijsbeleid kan dergelijk voorstel moeilijk verdragen.

Ik wil even dieper ingaan op de risico's die aan dit voorstel zijn verbonden. De kinesitherapie vereist een geheel van methodische handelingen, die niet zomaar van elkaar kunnen worden gescheiden. Er is plaats voor een kinesist die een aantal technieken mag uitvoeren in opdracht van de kinesitherapeut, maar die niet bevoegd is voor andere behandelingen. Dat houdt in dat een deel van de behandeling louter wordt herleid tot het toedienen van een techniek zonder voortdurende evaluatie en bijsturing van de behandeling.

Minister Luc Van den Bossche : Ik denk dat u daar fout bent. De universiteiten hebben altijd een diagnostische invulling gegeven. Ze maken een diagnose en doen een voorstel van methodiek. Het meer medisch maken van de kinesitherapie is een ingewikkeld verhaal. Een aantal recente ontwikkelingen en problematieken hebben de laatste jaren een sterke groei gekend. Bij incontinentie bijvoorbeeld

Van den Bossche

kunnen bepaalde behandelingen binnen de kinesitherapie hulp brengen. Dit behoort niet tot de opleiding tot kinesist via de korte opleiding.

De heer Ludo Sannen : Wie dient dan de constante terugkoppeling te maken en op basis daarvan de behandeling voortdurend bij te sturen ? Wie zal de tussentijdse evaluaties uitvoeren ? Als dit de taken van een kinesist zijn, dan lijkt een volwaardige opleiding mij essentieel. Als dit niet de taken van de kinesist zijn, dan kan dat in de praktijk tot problemen leiden.

U verwijst naar de universiteiten. We hebben hier een hoorzitting gehad en daarin heeft niemand voor dit tweesporenbeleid gepleit : noch de universiteiten, noch de beroepsverenigingen. Dat denkkaard wordt niet gedragen door het veld. U zegt dat het allang bestaat, maar het heeft het niet gehaald bij de totstandkoming van de wet-Diegenant.

Minister Luc Van den Bossche : U moet het verslag van de Senaat terzake eens nalezen. U zult tot uw groot jolijt zien hoe eenduidig de bespreking is verlopen.

De heer Ludo Sannen : Uiteindelijk heeft men in de wet-Diegenant maar één spoor overgehouden.

Minister Luc Van den Bossche : Uiteindelijk heeft men in de Senaat een compromis à la Belge gesloten – met alle respect voor de Senaat.

De heer Ludo Sannen : Wat men daar niet heeft willen doen, zou hier wel worden gerealiseerd door een andere invulling van het kineonderwijs.

Mijnheer de minister, zal dat het aantal afgestudeerden niet verhogen en op die manier de overconsumptie die men probeert tegen te gaan, vergroten ? Bestaat het risico niet dat heel wat kinesitherapeuten worden verdrongen in ziekenhuizen omdat juist de kinesist een stuk goedkoper zal zijn ? Is er nog voldoende duidelijkheid voor de patiënt ? Wat moet er gebeuren met de pas goedgekeurde beroepsprofielen in de VLOR ? Ik spreek dan nog niet over de mogelijke devaluatie van alle paramedische opleidingen van een cyclus. Welke consequenties zal dat hebben op verpleegkundigen ? Welke verantwoordelijkheden krijgen ze nog ? Moet men dezelfde logica toepassen voor hen als voor de kinesisten ? Het zijn allemaal vragen die men kan stellen bij een dergelijke invulling.

Ook deze invulling vraagt een decreetswijziging en een federaal initiatief van minister Colla. De onduidelijkheid blijft bestaan. Is het niet wenselijk om de wet-Diegenant nog met een jaar uit te stellen zodat het debat over het voorstel van de VLHORA ten gronde kan worden gevoerd ? We kunnen de hogescholen niet aan hun lot overlaten, zelfs als het huidig systeem blijft bestaan. De hogescholen zijn juridisch niet in staat om een kinesistopleiding aan te bieden omdat dat een wijziging van het hogeschooldecreet vraagt. Ze kunnen bovendien op korte termijn niet zo een beroepsprofiel uittekenen en invullen. Ik vraag dus om zo snel mogelijk duidelijkheid te scheppen.

Denkt de regering eraan bij federaal minister Colla aan te dringen op het uitstellen van de wet-Diegenant met één jaar ? Heeft de Vlaamse regering de intentie om twee opleidingen met een verschillende finaliteit aan te bieden, waarvan de ene wordt ingericht door de hogescholen en de andere door de universiteiten ? Op welke manier kan de Vlaamse regering tewerkstelling garanderen voor de afgestudeerden van de opleiding van drie jaar aan de hogescholen ? Heeft de regering een methode om de plethora tegen te gaan ? Beschikt de minister over een wetenschappelijke studie die de behoefte aan de dualiteit van het beroep aantoot ?

De voorzitter : De heer De Groot heeft het woord.

De heer Etienne De Groot : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, vorige plannen voor het kineonderwijs werden destijds vergeleken met het scenario van een excentrieke Amerikaan die in Europa een kasteel koopt, het tot op de grond afbreekt en het in de woestijn van Arizona steen voor steen terug opbouwt.

De bezorgdheid voor deze academische opleiding was en is niet gebaseerd op fantasie, maar op feiten. De universiteiten beschikken over voldoende gekwalificeerd academisch personeel, hebben voldoende ervaring op het vlak van het wetenschappelijk onderzoek, beschikken over goed uitgebouwde laboratoria en ze zijn verbonden aan academische ziekenhuizen. Bovendien hebben ze ervaring met het uitvoeren van wetenschappelijke projecten, en met de terugkoppeling van het wetenschappelijk onderzoek naar het onderwijs.

Ik ben hier slechts te gast in deze commissie en misschien trap ik een open deur in. Volgens een doorgaans goed ingelichte bron zouden de meeste hogescholen niet langer geïnteresseerd zijn in het inrichten van kineonderwijs, maar verkiezen ze de

De Groot

ruiloperatie die vroeger was gepland. Ze zouden hierdoor de exclusiviteit krijgen over de zuiver paramedische opleiding. Een exclusieve kineopleiding op academisch niveau zou ook de problemen van de plethora oplossen, en maakt een numerus fixus misschien overbodig.

Ik weet niet wat de reactie is van de minister op het voorstel van erector Dillemans van eind januari. Dit voorstel voorziet in een opleiding aan twee universiteiten en in een drie jaar durende opleiding aan twee à drie hogescholen. Na de opleiding aan de hogescholen zouden de studenten een diploma van 'kinesist' of 'gediplomeerde in de bewegingstherapie' ontvangen.

Minister Luc Van den Bossche : Met de twee universiteiten bedoelt u die van Leuven en Gent ?

De heer Etienne De Groot : Mijnheer de minister, ik heb mij daar niet over uitgesproken. Ik wil niet voorbarig zijn, aangezien ik nog op uw antwoord wacht.

In ieder geval twijfelt men aan de universiteiten en hogescholen over de informatie die moet worden verspreid onder de laatstejaarsscholieren van het secundair onderwijs. Ik heb vernomen dat de universiteit van Limburg al brochures drukt waarin een licentie van twee cycli wordt aangekondigd. Mijnheer de minister, is dit juist ? Weet u daar iets over ?

Ik heb ook nog een aantal vragen die lijken op die van mijn collega's. Hoever staat de Vlaamse regering met dit dossier ? Wat zal worden voorgesteld ? Wanneer zal de onderwijswereld uitsluitel krijgen ? Net zoals de heer Matthijs vraag ik me af of de wet-Diegenant op 1 oktober zal worden toegepast. Kunnen de bestaande opleidingen zowel aan de universiteiten als aan de hogescholen blijven bestaan ? Zullen de beroepen bewegingstherapeut en kinesist worden gecreëerd naast het beroep kinesitherapeut ? Zal vanaf 1999 een numerus fixus bestaan voor de vier jaar durende opleiding ?

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Mijnheer de voorzitter, ik had over hetzelfde onderwerp een mondelinge vraag ingediend, maar die werd geweigerd. Ik sluit me daarom graag aan bij mijn collega's.

Ik ken de hele malle molen over de opleiding kinesitherapie van vroeger in de Senaat. Ik ben er getuige geweest van een grote eensgezindheid over de noodzaak aan een zo hoog mogelijke status van het beroep. Dit was het enige aspect waarover men eensgezind was. Het gevolg van de debatten was de opleiding van vier jaar. De eerbiedwaardige instelling waar ik toen lid van was, was niet verplicht erbij te vertellen hoe alles moest worden gerealiseerd.

Momenteel bieden negen hogescholen en drie universiteiten deze opleiding aan. Inmiddels is iedereen het erover eens dat dit aantal te hoog is, en vooral dat er veel te veel afgestudeerden zijn. Het lijkt echter enorm moeilijk om het eens te raken over een manier waarop deze aantallen kunnen worden beperkt. Mijnheer de minister, destijds hebt u daarover een beslissing genomen die door uw coalitiepartner niet in dank wordt afgenomen.

In een andere krant dan de door u geciteerde, een Antwerpse van 6 mei 1997, heb ik gelezen dat er voor vijf van de betrokken scholen al een nieuwe studierichting ter tafel lag en dat er voor de zesde nog niets was beslist. Indien ik deze krant mag geloven, werd er vroeger al naar oplossingen gezocht. De krant heeft de richtingen opgesomd die na lang overleg van hogerhand werden voorgesteld. Mijnheer de minister, ik veronderstel dat deze hogere hand de uwe is. De krant heeft het over een licentie in de verkeers- en vervoerskunde voor de Katholieke Hogeschool van Mechelen, een graduaat in de medische technologie voor de Katholieke Hogeschool van Brussel, een licentie in arbeidsorganisatie en de gezondheid voor de Katholieke Hogeschool Parnasse van Brussel en een licentie bestuurskunde voor social-profit voor de Autonome Hogeschool van West-Vlaanderen.

Mijnheer de minister, meer dan één Vlaamse krant is geïnteresseerd in de afloop van dit dossier. Sommige kranten vragen zich af hoe men tegen 1 september een volledig nieuwe richting kan inrichten zonder daarbij afbreuk te doen aan de kwaliteit van het onderwijs. Dit werd opgelost door de datum te schrappen, want in dit land worden dergelijke problemen steeds opgelost door middel van uitstel.

Ook de vakbonden hebben over dit thema onderhandeld. De christelijke vakbond heeft onder meer voorgesteld om de overtollige personeelsleden de kans te geven zich te herscholen met behoud van loon.

Minister Luc Van den Bossche : Mevrouw Maes, dit voorstel kwam van mij, maar de vakbonden waren er zeer enthousiast over. Ik kan het vaderschap opeisen.

Mevrouw Nelly Maes : Mijnheer de minister, u bent warempel vader van vele kinderen. Helaas worden sommige achteraf niet meer erkend. *(Gelach)*

Het is ook leerrijk eens na te gaan wat men aan Franstalige kant al of niet doet. Ook daar is men bekommerd om de opleiding en wordt getracht het aantal kinesisten te beperken. De Franse Gemeenschap heeft beslist dat er van een beperking van de opleidingen geen sprake kan zijn. Een vermindering via studiebegeleiding in de kandidaturen zou het probleem moeten oplossen. Mijnheer de minister, ik haal dit uit nog een andere krant, maar wel van dezelfde groep als de door u geciteerde.

In Vlaanderen kennen wij ondertussen ook het toelatingsexamen voor de studierichting geneeskunde. Dit gebeurde met veel commentaar en kende een bepaalde afloop – over een evaluatie kunnen we nog niet spreken. Al bij al moeten we ons afvragen of we het zullen houden bij beperkingen van de studiemogelijkheden. Hebben we daarbij enig idee over een taakverdeling tussen universiteiten en hogescholen? Of zullen we daarentegen het tweesporenbeleid blijven volgen? In het laatste geval zullen er kinesisten en kinesitherapeuten bestaan, wat de facto tot een verschillende waardering, een verschillend beroepsprofiel, en een devaluatie van een aantal bestaande categorieën van dit beroep zal leiden.

Mijnheer de minister, wat zult u doen? De Vlaamse Hogeschoolraad klaagde erover dat het onmogelijk is om hierover een dialoog te voeren met de VLIR, omdat niemand zijn machtsposities wil prijsgeven. Met enige bitterheid stellen we vast dat de belangen van de onderwijsinstellingen alweer primeren op de belangen van studenten en docenten, op de algemene bekommernis over het inperken van het overaanbod aan afgestudeerden en studierichtingen en op de overconsumptie ten laste van de ziekteverzekering. Bent u bereid om te saneren of zult u de zaken op hun beloop laten, en zo ja, voor hoelang nog?

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal beginnen waar mevrouw Maes eindigde. Het is betreurenswaardig dat de

instellingen en beroepsverenigingen niet bereid zijn tot een dialoog. Het is een dovemansgesprek. De ene partij brengt zeer valabele argumenten aan, waarop de andere partij niet wenst in te gaan. Dit is een droevige vaststelling. Ik deel de verbittering van mevrouw Maes. De volksgezondheid en een juiste opleiding van de studenten worden ondergeschikt aan la guerre des moutons. Dit blijkt onverbeterlijk te zijn. De rustperiode die we hebben ingevoegd door alles een jaar uit te stellen, heeft geen bijkomende wijsheid gebracht.

Na een gesprek met de hogescholen confronteerde ik de universiteiten met het voorstel om de opleiding door universiteiten en hogescholen te laten organiseren. De universiteiten wilden dit uiteindelijk niet om principiële redenen. Ze vonden dit een vervaging van het verschil tussen universiteiten en hogescholen en vreesden dat hierdoor een precedent zou worden geschapen. Het gevolg was een massaal verzet van Limburg tot Kortrijk. Iedereen hield elkaars handje heel ijverig vast. Toen werd dit dossier afgevoerd.

Ik gaf toen de bijzondere commissaris, erector Dillemans, de opdracht om na te gaan wat er mogelijk was bij de federale overheid. Het stond hem vrij om verschillende mogelijkheden af te tasten, wat hij ook heeft gedaan. Ik vertrouwde de heer Dillemans deze opdracht toe, omdat hij vertrouwd is met Riziv-milieus. Rekening houdend met zijn voorgeschiedenis, had hij gemakkelijk toegang tot de mensen die in het besluitvormingsproces zijn betrokken of een van de belangengroepen vertegenwoordigen.

Hij heeft zijn opdracht ijverig en goed vervuld. Ik moest echter voor 15 maart weten wat de federale overheid zal doen. Ik heb de indruk dat de federale overheid niets zal doen, omdat ze weet dat iets doen moeilijkheden met zich meebrengt. De federale regering oordeelt, uitgaande van het motto 'spread het lijden', dat het lijden de Vlaamse Gemeenschap toekomt. Ik vermoed dus dat ik op het einde van deze week wordt geconfronteerd met het feit dat de federale regering ten gronde niets zal wijzigen. Dit verbaast me niet. Het onderscheid maken tussen medische handelingen, en dus ook tussen verschillende soorten beroepsbekwaamheid, is een idee dat men al vele jaren geleden heeft uitgedokterd. De belangengemeenschappen verzetten zich daartegen zo heftig, dat elke minister van Volksgezondheid een veilige afstand houdt van dit plan.

De federale regering is ook betrokken bij de contingentering. De heer Matthijs is niet goed inge-

Van den Bossche

licht. Tenzij er wonderen gebeuren – wat ik nooit uitsluit – zal er eind maart geen beslissing zijn in de programmatiecommissie. Tot op heden liggen de meningen zo ver uit elkaar, dat ik dit niet verwacht. Ik ga er dus vanuit dat de contingentering dit academiejaar geen politiek feit zal zijn. Ik kan me natuurlijk vergissen. Het is een voorspelling op basis van de verslagen van mijn vertegenwoordigers in deze commissie, die me keurig brieven over wat er is gezegd.

Dat zijn de gegevens. Na de maand maart zal er een beslissing moeten worden genomen. Die beslissing kan erg snel vallen. Want er bestaat een ontwerp van decreet, dat reeds is besproken tijdens syndicale onderhandelingen, en is onderworpen aan het advies van de VLOR en de Raad van State. De Raad van State heeft slechts over één artikel, dat betrekking heeft op de unieke opleiding, een opmerking gemaakt. Voor de rest had ze geen meldenswaardige kritiek op het ontwerp.

Als er vóór 15 maart op federaal niveau niets gebeurt, dan zal ik voorstellen om dat ontwerp, maar met één gewijzigd artikel, op de regeringsagenda in te schrijven. Daarna zal het dan bliksemsnel op de parlementaire banken terechtkomen. Het zal automatisch worden overgemaakt. Ik hoef immers van niemand meer het advies in te winnen. Het ontwerp zal vóór of toch zeker tijdens het paasreces worden overgemaakt.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Uw antwoord is toch niet erg duidelijk. In de eerste plaats wil ik iets opmerken dat niet onmiddellijk met uw beleid te maken heeft. De wijze waarop de universiteiten vanuit hun machtspositie omgaan met het hogeronderwijsbeleid, stoort me. U verwoordt dat ook, door te stellen dat er geen dialoog mogelijk is, en dat het om een dovemansgesprek gaat.

Minister Luc Van den Bossche : Die opmerking betreft beide partijen.

De heer Ludo Sannen : De VLHORA heeft de VLIR uitgenodigd, maar daarop komt geen enkele reactie. Ik vind de houding die men inneemt ten aanzien van het idee om gemeenschappelijke inrichtende machten te organiseren, erg betreurenswaardig. Men betonneert zo immers die dualiteit. Ik vrees dat dit er op lange termijn toe zal leiden dat de ontwikkeling van ons hoger onderwijs wordt afgeremd. Dat zou erg spijtig zijn.

Minister Luc Van den Bossche : Ten dele hebt u gelijk. Maar dat is niet typisch voor de sector. Ook in deze vergadering bestaan er diepe kloven die verhinderen dat er over bepaalde onderwerpen kan worden gesproken. Hetzelfde doet zich voor tussen VLIR en VLHORA.

De heer Ludo Sannen : Maar het feit dat men principieel weigert om zoiets in overweging te nemen, werpt een schaduw over het toekomstig hogeronderwijsbeleid. In de toekomst moeten de samenwerking en de integratie van hogescholen en universiteiten meer kansen krijgen.

Minister Luc Van den Bossche : Ik denk dat men integratie zeker niet wil. Tot op heden geldt dat ook voor de wetgever. Onze definitie van universitair onderwijs is niet dezelfde als onze definitie van het hoger onderwijs van het lange type, waar men met twee cycli te doen heeft. Over die definities is er tenslotte bij zowel universiteiten als hogescholen wel eensgezindheid.

Ik hoopte dat ze het denkkader zouden aanvaarden. Want het gaat om een domein waarvoor de scheiding erg moeilijk te maken is. Het is niet zo eenvoudig te zeggen waar deze opleiding nu thuishoort : aan de universiteiten of aan de hogescholen. Men stelt zich dus wat behoudsgezind op. Men wenst zich enigszins te verschansen achter de gehanteerde definities. We kunnen dat betreuren, maar het is nu eenmaal niet anders.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Ik heb hier een editie van een van die welingelichte kranten voor me liggen. Deze krant dateert van 23 mei 1997. Daarin staat dat Agalev kiest voor één oplossing : een vierjarige opleiding aan alle universiteiten. Moeten we dat bericht dan nuanceren, mijnheer Sannen ?

De heer Ludo Sannen : Ons standpunt is duidelijk : we kiezen voor vierjarige opleidingen aan de drie hogescholen. Dat staat misschien niet zo in dat artikel. Maar als u de besprekingen van deze commissie hebt gevolgd, weet u dat dit altijd ons standpunt is geweest.

Als men echter alsnog overweegt om een tweesporenbeleid te voeren, leidt deze stap ons in een doodlopend straatje.

Minister Luc Van den Bossche : Het tweesporenbeleid bestaat vandaag reeds, en wel op een crue wijze. Momenteel bestaat er ofwel een opleiding van het korte type, met één cyclus, ofwel een uni-

Van den Bossche

versitaire opleiding. Beide opleidingen leiden op tot dezelfde beroepsbekwaamheid.

De heer Ludo Sannen : Ik pleit ervoor om in de toekomst eenzelfde beroepsprofiel en eenzelfde beroepsopleiding aan te houden. Dat moet via een vierjarige opleiding gebeuren, liefst aan de drie hogescholen.

Minister Luc Van den Bossche : Inhoudelijk wil ik toch het volgende opmerken. De universiteiten hebben soms wel wat demagogie tentoongespreid. Maar ze hebben ook wel inhoudelijk gefundeerde argumenten gegeven. Ten dele klopt hun stelling wel dat hun opleidingen wetenschappelijker van aard zijn. Inzake onderwijs en wetenschappelijk onderzoek hebben ze een specifieke rol te vervullen. Ik vind dus niet dat hun argumentatie zonder meer mag worden weggegooid.

Ik vind ook niet dat een tweesporenbeleid per se fout is. Ik zeg niet dat ik het niet liever anders had gezien. Maar er moet ook rekening worden gehouden met de mogelijkheden. Het is duidelijk dat we moesten vermijden om in oorlogssituaties terecht te komen. Dat laatste zou geen zin hebben.

De heer Ludo Sannen : Ik pleit niet voor een tweesporenbeleid, wel voor eenduidigheid. Het uitgangspunt luidde : liefst aan de drie hogescholen. Maar als dat niet mogelijk zou zijn, dan vind ik dat men daaraan niet mag verhelpen met een tweesporenbeleid.

Minister Luc Van den Bossche : Wat u zegt, klinkt weliswaar mooi, maar betekent eigenlijk dat het aantal sporen voor u belangrijker is dan het inhoudelijke aspect. Ik zou u kunnen volgen en zeggen dat de hogescholen de aangewezen plaats zijn. U zegt echter dat u een eensporig beleid wenst en dat, indien het niet kan worden gerealiseerd in het ene systeem, het andere er dan maar voor moet instaan.

De heer Ludo Sannen : Omdat ik tegen twee beroepsprofielen ben. Uit de hoorzitting is duidelijk gebleken dat men dat niet vraagt.

Minister Luc Van den Bossche : Het klopt waarschijnlijk dat de betrokkenen dat hier niet hebben gezegd. De universiteiten hebben in alle gesprekken die ik met hen heb gehad, en die zeer open waren, duidelijk gezegd dat het veel correcter zou zijn twee beroepsprofielen te introduceren. De

betrokken medici zegden er wel bij dat dit politiek niet haalbaar is.

Ter wille van een Realpolitik hebben ze het daar tijdens de hoorzitting misschien niet over gehad. De vertegenwoordigers van zowel Gent, Leuven als Brussel hebben me dit, onafhankelijk van mekaar, duidelijk gezegd. De professor van Brussel heeft me zelfs op het bord voorgeschreven welke bevoegdheden specifiek bij de universitaire opleiding hoorden. Men heeft daar dus heel goed over nagedacht.

Politiek is dit echter niet haalbaar. Geen enkele federale minister zal zo iets toepassen. Dit is al jaren zo. In 1992 heb ik de toenmalige minister van Volksgezondheid al aangeschreven over dit probleem.

De heer Ludo Sannen : Wat denken de hogescholen hierover ? Zij staan in voor de organisatie. Dat is interessant voor de universiteiten. Die zeggen duidelijk welke weg ze willen bewandelen terwijl de hogescholen het moeten organiseren. Ik vind het dus belangrijk hen te raadplegen.

Daarnet zei u dat de federale overheid geen wijziging wil. Als dat klopt, kunt u het tweesporenbeleid niet doorvoeren.

Minister Luc Van den Bossche : Jawel.

De heer Ludo Sannen : U kunt dan een tweesporenbeleid voeren met eenzelfde beroepsprofiel.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer Sannen, ik zal u een voorbeeld geven : toegepaste economische wetenschappen.

De heer Ludo Sannen : Het gaat om eenzelfde beroepsfinaliteit.

Minister Luc Van den Bossche : Wat is uw standpunt daarover ? Het is identiek hetzelfde. Het werd in het hogeschooldecreet nog eens geconsacreerd. Er werd zelfs een speciaal artikel bijgevoegd, waarin staat dat het eenzelfde civiel effect heeft als de universitaire opleiding. Als ik me goed herinner, heeft uw fractie dit goedgekeurd.

De heer Ludo Sannen : U zult in dit geval eenzelfde civiel effect geven aan de opleidingen in de hogescholen.

Minister Luc Van den Bossche : Ik wens daar nu niet op te antwoorden.

De heer Ludo Sannen : In dit geval bepalen we dat niet.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer Sannen, ik wou net zeggen dat u een verstandige conclusie trekt. Ik wens er niet op te antwoorden maar ik vind het verstandig wat u doet.

De heer Ludo Sannen : Dat is juist het grote probleem. We moeten de opleidingen wel eenzelfde civiel effect geven. Anders beantwoorden ze niet aan de federale wetgeving. Op dat terrein hebben we geen bevoegdheid. Men creëert dan een opleiding aan de hogescholen en aan de universiteiten.

Minister Luc Van den Bossche : Die is er.

De heer Ludo Sannen : U zult ze hopelijk beperken in de hogescholen.

Minister Luc Van den Bossche : Mevrouw Maes heeft daarnaar verwezen. Ik heb daarover gesprekken gehad met de negen hogescholen die de opleiding geven. De meeste zullen waarschijnlijk geneigd zijn te ruilen. Er staan niet veel hogescholen te springen om verder voor de organisatie in te staan, zeker indien het zwaard van Damocles – en ik verwijs hier naar de contingentering – hen boven het hoofd hangt.

Bij een contingentering krijgt men een terugloop van het aantal studenten. Ook door het feit dat men overgaat van een opleiding van het korte naar één van het lange type met twee cycli, zal het aantal studenten dalen. Ik weet niet of Brussel nog zal opteren om te ruilen. Deze instelling zal waarschijnlijk met een gewetensprobleem te kampen hebben.

Bij de doorlichting van de opleiding voor kinesitherapie is de Brusselse opleiding van Parnasse unaniem als de meest waardevolle naar voren gekomen. De vraag is dan of ze, als instelling die de beste opleiding organiseert, wel wenst te ruilen. Ten gevolge van dat decreet mag men verwachten dat bij een tweesporenbeleid een aantal instellingen opteren om te ruilen.

De voorzitter : Door het decreet van vorig jaar kennen de zes scholen die niet waren geselecteerd, nu reeds een terugloop van het aantal leerlingen.

De heer Ludo Sannen : Het tweesporenbeleid zoals het door de minister nu wordt gedefinieerd, komt niet exact overeen met wat we enkele weken geleden in de krant konden lezen.

Minister Luc Van den Bossche : Ik ben niet verantwoordelijk voor wat in de krant verschijnt. U refereert waarschijnlijk aan het rapport-Dillemans.

De heer Ludo Sannen : Het handelt over de kinesisten. Mijn kritiek betreft dat tweesporenbeleid. Hier gaat het over hetzelfde civiel effect. De situatie is dan verschillend. In het ontwerp van decreet stelde u ook de hogescholen voor die de opleiding in de toekomst nog zouden kunnen aanbieden. Als ik u goed heb begrepen, laat u dat nog open.

Minister Luc Van den Bossche : Dat heb ik niet gezegd.

De heer Ludo Sannen : Ik dacht dat u dat nog enigszins overliet aan de hogescholen.

Minister Luc Van den Bossche : Ik laat de spanning nog even voortduren.

De heer Ludo Sannen : In elk geval kunt u uw verantwoordelijkheid niet uit de weg gaan. In de toekomst zal men tot een zekere contingentering komen. De vraag is of men dat probleem dan door de onderwijsmarkt moet laten oplossen of dat de overheid regulerend moet optreden.

De voorzitter : De heer Vandembroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandembroeke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we zijn nu ongeveer 24 maanden bezig met dit dossier en ik kan niet meer volgen. Ik sluit me vooreerst aan bij de laatste opmerking van de heer Sannen.

Ik ben bovendien verrast als de minister zegt dat hij op het einde van deze week het antwoord van het federale niveau verwacht. Vier weken geleden heb ik de gelegenheid gehad om minister Colla een vraag te stellen over het onderscheid tussen beroepsprofiel en opleiding. Toen was het al zo klaar als een klontje dat de verantwoordelijkheid voor de opleiding bij de gemeenschappen ligt. Daar zijn we al 24 maanden mee bezig. De minister heeft in die periode een denkkader voorgelegd dat verworpen is. Ik heb de indruk dat hij vanaf dat moment gekozen heeft voor een verrottingsstrategie : laat de wijsheid uit het veld komen en laat de universiteiten en hogescholen zelf suggesties aanreiken. Ik begrijp dit als eerste reactie, maar ik betreurt dat door superdemocratisch te willen doen en overall ons oor te luisteren te leggen, er geen beleid met visie komt.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Wordt de mogelijkheid nog in overweging genomen dat de hogescholen een opleiding van vier jaar aanbieden en de universiteiten een bijkomende opleiding van twee jaar ?

Minister Luc Van den Bossche : Alle denkkaders heb ik op een rijtje gezet, ook deze. Het is wel zo dat de universiteiten die mogelijkheid hebben afgewezen. Ik heb toen lange gesprekken gevoerd om hen van idee te doen veranderen, maar dat is niet gelukt. Enkel de universiteit van Gent was daartoe bereid.

De heer Pieter Huybrechts : Het kan misschien nog verkeren.

Minister Luc Van den Bossche : Tot mijn droefheid is dat tot op heden nog niet gebeurd.

De voorzitter : De heer De Groot heeft het woord.

De heer Etienne De Groot : Mijnheer de voorzitter, ik wil de minister bedanken voor zijn antwoord, ook al moeten we tussen de regels door lezen.

Minister Luc Van den Bossche : Een goed verstaander ...

De heer Etienne De Groot : De minister heeft het wel bij het rechte eind als hij het heeft over de grote evolutie op het vlak van motorische revalidatie. Hij heeft het voorbeeld van incontinentie aangehaald. De wetenschappelijke evolutie brengt mee dat de therapeut een veel grotere theoretische

en technische bekwaamheid moet hebben. Volgens mij kan het academisch niveau dat alleen maar verwezenlijken.

Binnen de hele medische sector komt een hele evolutie op gang inzake burgerrechtelijke aansprakelijkheid. Ik verwacht dat ook voor de kinesithérapie als men meer ingrijpende technieken zal toepassen. Op dit moment is het bijvoorbeeld voor huisartsen, ofschoon ze wettelijk bevoegd zijn, bijna onmogelijk nog bevallingen te doen. De premies die daarvoor door verzekeringsinstellingen worden gevraagd, zijn zo hoog dat zelfs de kostprijs niet kan worden gec recupereerd. Er is op dat vlak een enorme evolutie en dat heeft repercussies op het niveau van de verschillende beroepen.

Ik hoop dat de minister inzake de kinesitherapeuten voor de academische opleiding zal kiezen. Hij zal dan niet langer als een blinde in een donkere kamer moeten zoeken naar een zwarte hoed.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de minister, kunt u zes of zeven opleidingen verantwoorden, rekening houdend met de contingentering die op ons afkomt ? Hoe kunt u de kwaliteit van al deze opleidingen blijven garanderen ?

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.30 uur.*
